

ЕКОНОМІКО-СОЦІАЛЬНІ ВІДНОСИНИ В ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СФЕРІ ОБСЛУГОВУВАННЯ

Тези доповідей
VI Міжнародної науково-практичної конференції
(9–10 травня 2024 року, м. Львів)

За загальною редакцією
Наталії ПАВЛЕНЧИК

Львів
ЛДУФК ім. Івана Боберського
2024

«УПРАВЛІНСЬКИЙ ГОРИЗОНТ» СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ В БЕЗПЕКОЛОГІЇ

Сергій Матюх

кандидат економічних наук, доцент

Хмельницький національний університет (Україна)

Євгеній Рудніченко

доктор економічних наук, професор

Хмельницький національний університет (Україна)

У сьогоднішніх умовах саме «мистецтво» управління відрізняє успішні організації від звичайних рутинних, де механістичний підхід залишається переважною формою реалізації управлінських процесів. Нестандартні рішення, бачення перспектив, прогнозування ситуації на ринку – це не єдині елементи успіху організації та поведінки сучасних менеджерів. Розуміння реального стану речей у зовнішньому й внутрішньому середовищі організації та врахування позицій зацікавлених сторін передусім власників) дає змогу реалізовувати на належному рівні процеси стратегічного управління.

Процесний підхід притаманний визначенням більшості науковців і пов'язаний з ухваленням управлінських рішень різними групами осіб відповідно до перспективних цілей та «бажаного» стану організації в майбутньому. Для цього ухвалюють управлінські рішення, які є стимулом для дій відповідальних осіб у заданій площині їх відповідальності для досягнення організацією конкретних цілей у стратегічній перспективі управлінського горизонту. Під «управлінським горизонтом» треба розуміти певний часовий проміжок, у якому дії та рішення є відносно прогнозованими й спрямовані на досягнення узгоджених цілей розвитку організації. Такий горизонт може бути доволі масштабним для підприємств, які є монополістами на ринку й не мають товарів-замінників, і навпаки, він навряд чи буде перевищувати 3–5 років в умовах швидких і кардинальних змін середовища функціонування організації. Саме тому для стратегічного управління надзвичайно важливим складником є поєднання таких елементів:

- узгодженість цілей і «бачення» основних стейкхолдерів, що задіяні у формуванні стратегії;
- адекватне оцінювання та врахування специфіки середовища функціонування організації;

- розуміння можливого внутрішньоорганізаційного спротиву;
- перевага довгострокових результатів над короткостроковими.

Роль і значення стратегічного управління в гарантуванні економічної безпеки важко переоцінити, оскільки наслідки управлінських рішень саме в цьому контексті впливають на економічну безпеку суб'єкта господарювання у всіх часових горизонтах.

Також у більшості визначень автори вивчають економічну безпеку у контексті розвитку, водночас не встановлюючи часових параметрів такого розвитку й визначених горизонтів планування. Традиційно розвиток підприємств ототожнюється із формуванням стратегії та дотриманням часових параметрів досягнення визначених стратегічних цілей.

На думку В. І. Франчука [1], створення безпечних умов для розвитку є самою сутністю економічної безпеки, її головною метою.

«Безпечні умови» – досить масштабне поняття, яке можна досліджувати на макро-, мезо- та мікрорівні. А в контексті дослідження стратегія забезпечення економічної безпеки суб'єкта господарювання і повинна враховувати різні рівні впливу на її генерування й реалізацію. Головною стратегічною метою повинен стати безпечний розвиток підприємства у визначеному часовому діапазоні з урахуванням впливу позитивних і негативних чинників на макро-, мезо- та мікрорівні.

І хоча наукових праць, які пов'язані з економічною безпекою багато, стратегічні аспекти забезпечення економічної безпеки досліджені доволі фрагментарно, а галузевий і регіональний аспекти залишаються поза увагою науковців тривалий період часу. Це пов'язано із динамічністю розвитку соціально-економічних процесів на різних рівнях і наявністю глобальних викликів, особливо в умовах війни. Також на інституційному рівні відбуваються зміни нормативно-правових актів, які регулюють не лише суто економічні процеси, а і формують відповідне бізнес-середовище (часто недостатньо сприятливе), що негативно впливає саме на «життєздатність» розроблених стратегій навіть у середньостроковій перспективі.

Загалом ухвалення з розроблення стратегії будь-якого рівня базується на розумінні ситуації для кожної конкретної організації і можливості вплинути на події і явища, які з нею пов'язані. І якщо на стейкхолдерів і процеси взаємодії з ними організація може впливати (хоч певним чином), то на державні інституції та міжнародні корпорації вплинути надзвичайно складно (здебільшого неможливо). Саме тому під час розроблення стратегії забезпечення економічної безпеки треба визначити «межу впливу», оскільки для суб'єктів, які поза такою межею, рішення менеджменту й власників компаній не мають особливого значення та не викликають відповідної реакції

зазначених суб'єктів. Такий підхід дещо відрізняється від загальноприйнятих у стратегічному управлінні й потребує більш детального дослідження.

Список використаних джерел

1. Франчук В. І. Теоретична модель системи забезпечення економічної безпеки акціонерних підприємств. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2010. № 20.8. С. 155–162.